Kunst en Letteren

KURHAUS

ZONDAGAVOND

Solist: H. Borovsky

Een bonte, boeiende avond.

Geen der componisten had iets van den ander. Gemeen was alleen de brandende fantasie bij ieder. Gevoegd daarbij het feit, dat orkest en Ansermet een zeer gelukkigen avond hadden, terwijl niemand minder dan Borovsky solist was, dan zal deze openingszin niemand vreemd voorkomen.

Brandende fantasie vooral bij Edouard Lalo, als hij de legende van den „Roi d'Ys" in een Ouverture samenvat. 't Is van de kleur en de instrumentatie en de emphase van vóór '80, dat wel, maar de bijna 65-jarige schoone is nog vitaal van belang. De dramatiek pakt en de lyriek zingt, gespannen zijn de spieren en fel klopt het hart, het bloed stroomt en de aderen houden het nog net uit: een gezonde Fransche vrouw met evenveel energie als overgave in teederheid.

En wat is dat pakkend gespeeld! Ansermet chaperoneert haar met heel zijn kunstenaarshart. Kennis en verwantschap zijn klaarblijkelijk. Van Isterdael krijgt een boeketteke en een pluim van dirigent en publiek voor zijn mooi gedichten solo.

Borovsky laat Tsjaikowsky's bes kl. t. Concert nog eens daveren, stuwen, prikkelen, denderen, zuchten en zweven, etc. etc. Aan overdrijving en ikzucht maakt hij zich niet schuldig. Hij instrumenteert en bouwt prachtig in en met het klavier. De orkest-klavier-eenheid loopt goed en ongestoord. Nergens poging tot overtroeving aan eenigen kant. Borovsky is eminent plasticus en nobel-gevoelig musicus, die in zichzelf evenwichtig is en ook tusschen klavier en orkest evenwicht tot stand brengt. Waar de gelegenheid er is, bewonderen we zijn lyrisch-polyphone vertakkingen in cantabile (in cadence). Groot is de stuwkracht in stijgingen, maar épatant wordt het gelukkig niet. Met Ansermet en orkest was het een weldadig, niet overspannen-uiterlijk, geheel.

Er heeft een geestdriftige applaus-reflex geklonken.

Na de rust, waarin de schoonheid van den horizon het in allen eenvoud van alles won, beginnen we met Wagner, die ons met het Voorspel derde acte Meistersinger, in hart en ziel van Hans Sachs laat zien. Zóó zijn groote, wijde geesten zwaarmoedig, en toch moedig bereid, om 's levens tegenheden te aanvaarden, te overwinnen. Zóó wordt deze muziek algemeen-menschelijk van een rust en een waarheid, van een sterkende ontroeringsmacht, van een directheid en „süsse Noth"-schoonheid, die ons hier Wagner en zijn stuk eigen-ziele-openbaring doen liefhebben als ooit. Hans Sachs is hier Wagner, en omgekeerd. Zijn muze heeft hem hier geleid tot in de diepste geheime kameren van zijn hart.

De vertolking heeft mij aangegrepen. Ansermet en orkest waren onder den indruk, geïnspireerd. Dat was een oogenblik van hooge muziek. Men is geneigd te twijfelen, of „het publiek" de portée dezer dingen wel waarneemt (zachter kan ik het niet zeggen).

Als dan Sibelius in zijn orkestgedicht „En Saga" van land en volk en geschiedenis, van wijdheid en somberheid van Finland verhaalt, als hij de eindelooze winternachten met eindelooze, maar ontroerd-liefderijke, vertellingen van vaag-duidelijke gebeurlijkheden tracht te korten, als zijn muziek vol fantasie en oorspronkelijk ons gevangen houdt, dan zijn we leider en orkest dankbaar voor hun mede- en in-leven, voor de zuiverheid van hun sprake, en we loven beide van ganscher harte.

En de Tooverlcerling van Dukas-Goethe doet de deur dicht. Juist als de Meester de kraan weer dicht draait en het water bedwongen is, hooren we bij de fermate in de ademloos luisterende zaal, dat.... de hemelsluizen plots geopend zijn.... Het publiek reageerde met een zucht, zoo opvallend was het, die humoristische Apprenti Sorcier ook.

Wat is Ansermet schitterend in dergelijk werk thuis! Partituur en orkest, esprit en tempi, drang tot spanning en bouw, worden bewonderenswaardig beheerscht. Niet de brille, maar de esprit en de verteiling in voornaamheid heerschen. Met groote winst voor de muziek.

Een dankbaar huldigend applaus.

A. d. W.

ONTVANGST GEMEENTEMUSEUM

Concert op oude instrumenten

Op het half uur muziek, Zaterdagavond den leden van den Ned. Journalistenkring door het Gemeentebestuur in het Gemeentemuseum aangeboden, zijn de voortreffelijk gespeelde solo's voor viola da gamba niet door Johan F. Jalink voorgedragen, maar door mej. Joh. F. Jalink, cellist alhier.

Zoowel zij als mevr. Toos Kingma—Verhey, sopraan, en Elisabeth Everts, die clavichord, spinet en tafelpiano met talent heeft bespeeld, hebben warmen bijval geoogst. De heer Balfoort sloot zich in het Largo uit een trio-sonate van Krieger als violist met succes bij de dames aan.

GOUDEN MEDAILLE VOOR NEDERLANDSCH ORGANIST.

De jonge Maastrichtsche musicus Louis Toebosch heeft aan het Koninklijk Conservatorium te Luik de gouden medaille voor orgel verworven. Voor het eerst is deze onderscheiding toegekend met de gelukwenschen der jury. Zijn stuk naar keuze is een eigen compositie Triptyque, preludium, adagio, finale geweest.

BUNINGS DERDE TOCHT.

J. W. F. Werumeus Buning, Ik zie, ik zie, wat gij niet ziet. Derde Tocht. (Em. Querido's Uitg. Mij, Amsterdam 1939.)

Werumeus Buning heeft den smaak beet gekregen van zijn literaire zwerftochten door Nederland; hij is nu op zijn derden tocht geweest en gaat voort zichzelf als de smakelijke bemiddelaar te stellen tusschen het Nederlandsche landschap en den lezer. Ditmaal heeft hij vertoefd in Maas en Waal, bij het voormalige kasteel van dr Faust in de Tielerwaard, op Texel, in het onbekende Noorden (van ons land wel te verstaan), bij Coevorden, in de Maas-contreien en last but not least in de buurt van Groenlo en Bredevoort, den onvolprezen Gelderschen Achterhoek.

Bijna overbodig te zeggen, dat ook dit met fraaie foto's geïllustreerde deel zich genoegelijk laat lezen. Alleen zal Buning er voor op moeten passen, dat hij niet te veel in de geschiedenis gaat grasduinen ten koste van zijn „eigen oogen"; want het populariseeren van oude bronnen geeft toch niet die couleur locale, waarom men Bunings literaire Verkades albums het meest apprecieert.

Één critische opmerking over een boek, dat eigenlijk uitdaagt tot gezellige critiekloosheid: de versregel, waarin „'s Mijnslaafs lot in 's aardrijks ingewand" voorkomt, is niet van Bilderdijk, zooals Buning meent, maar van den onvervalschten bard der Hollandsche natie, Helmers. Men zegt, dat juist op grond van dien regel de Amsterdamsche Helmersbuurt haar naam heeft gekregen.

M. t. R.

SLUITINGSFEEST HAAGSCHE KUNSTKRING

Het bestuur van den Haagschen Kunstkring had Zaterdagavond de leden en genoodigden voor de laatste maal in het seizoen bijeengeroepen om het te sluiten.

Voorzitter Wegerif wees in zijn openingswoord op het vele werk, dat in het afgeloopen winterhalfjaar was verricht. Met voldoening stelde hij een grooten vooruitgang in het ledental vast en bracht daarna een vroolijke noot in zijn toespraak, door herinneringen op te halen uit de notulen en correspondenties uit de beginjaren der vereeniging.

Het was een treffend oogenblik, toen de nestor van den Kring erepresident Snijder van Wissekerke hem een bundel bescheiden overhandigde ter aanvulling van de zoo juist opgerakelde herinneringen, en zijn vertrouwen uitsprak, dat onder de nieuwe leiding de Kring een nieuw tijdperk van bloei tegemoet ging.

Daarna was het woord aan de kunst. Albert Dankmeyer vertolkte de 18 variaties, die van Anrooy schreef op het beroemde lied „Aan den oever van een snellen vliet", variaties opgezet in den stijl van verschillende componisten: Händel, Mozart, Haydn, Rossini, enz. Een geestig oeuvre, door Dankmeyer met veel stijlbegrip vertolkt.

Maud Cossaar sloot zich hierbij aan met declamatie van „Bogroetingen" van Aart van der Leeuw. Haar groeiend talent, zich openbarend in selecte keuze van programma en beschaafde voordracht, bevredigde oud en jong.

Guus van Genderen, die een vroolijke voordracht beloofd had, zocht het bij onze Oosterlijke naburen en droeg werk voor van Ringelnatz, Morgenstern en Kästner. De middenmoot vormde den hoofdschotel en werd om haar bijzonderen geest zeer gewaardeerd.

Om het streven van den Kunstkring in beeld te brengen, had Hein von Essen een spel „Opbouw" ontworpen, waarin de schilder, de architect, de dichter, de musicus en de Muze de hoofdpersonen waren. Het zou van stonde aan tusschen deze heel goed gegaan zijn, als het „Ik" niet alle pogingen in het werk gesteld had om de goede bedoelingen te laten mislukken. Er dreigt zelfs van den heelen „Opbouw" niets terecht te komen door den egoïstischen hoogmoed der kunsten. Gelukkig brengt de Muze alles in het reine. Het geheel werd vlot en met toewijding gespeeld, waartoe het juiste begrip van den schrijver, die de rol van het „Ik" en de klare stem van Thera Bovens, die de Muze vertolkte, in niet geringe mate bijdroegen.

De zaal was stampvol en ging na afloop vol energie den dageraad en den zomer tegemoet.

Een verborgen schilderij

Naar aanleiding van het bezoek der journalisten aan de Tweede Kamer

Een medewerker schrijft ons:

Wanneer journalisten ergens komen, al is het niet qualitate qua, waar ze niet gewoon zijn te komen, is het gevaar groot, dat ze iets bemerken, dat naar hun opvatting niet geheel juist is en door middel van de Pers verbeterd kan worden.

Welnu, bij het bezoek dat de Nederlandsche journalisten j.l. Zaterdag aan het gebouw van de Tweede Kamer brachten, kwamen zij o.a. ook in de koffiekamer en schrijfkamer van de leden der Kamer. In deze laatste kamer ontdekte ik onder enkele andere schilderijen, die vroeger voor een ieder te bezichtigen in het Rijks museum te Amsterdam hebben gehangen, ook een groot en zonnig schilderij van Otto Eerelman groot 139 bij 195 cm en dat voorstelt hoe Koningin Wilhelmina naast Koningin Emma, gezeten in de witte calèche en omgeven door hooge militairen, waarvan verscheidene te onderkennen zijn, op 5 September 1898 Haar intocht deed in Amsterdam. Stralende in het licht en vol kleurenpracht rijdt de stoet op het Frederiksplein om de Utrechtsche straat in te draaien. Het is een tafereeltje het aanschouwen driedubbel waard.

Maar weggestopt is het nu in een donker vertrek, dat slechts toegankelijk is voor de leden van de Tweede Kamer. Ons volk kan het in een openbare verzameling niet zien. En toch is dat volkomen onjuist temeer omdat dit schilderij een geschenk is geweest van een aantal kunstvrienden, die het bij den kunsthandelaar Biesing in de Molenstraat indertijd gekocht hebben en het aan het Rijksmuseum hebben aangeboden ter plaatsing.

Daar heeft het inderdaad ook gedurende tal van jaren gehangen. In den catalogus van het Rijksmuseum van het jaar 1910 komt dit schilderij nog voor. Het hing in dien tijd in den doorgang tusschen het eigenlijk museum en het Prentenkabinet, waar het het volle licht had, dat dit schilderij behoeft.

Thans hangt het in het donker. Gelukkig is het bij het 40-jarig regeeringsjubileum van H.M. de Koningin ontdekt en gereproduceerd voor verschillende gedenkboeken. Maar daar gaat het niet om. Dit geschenk aan den Staat van een schilderij dat zoowel uit kunsthistorisch als uit nationaal oogpunt bepaalde kwaliteiten bezit behoort door iedereen te kunnen worden bezichtigd.

Het Raadhuis van Zuidschermer gerestaureerd

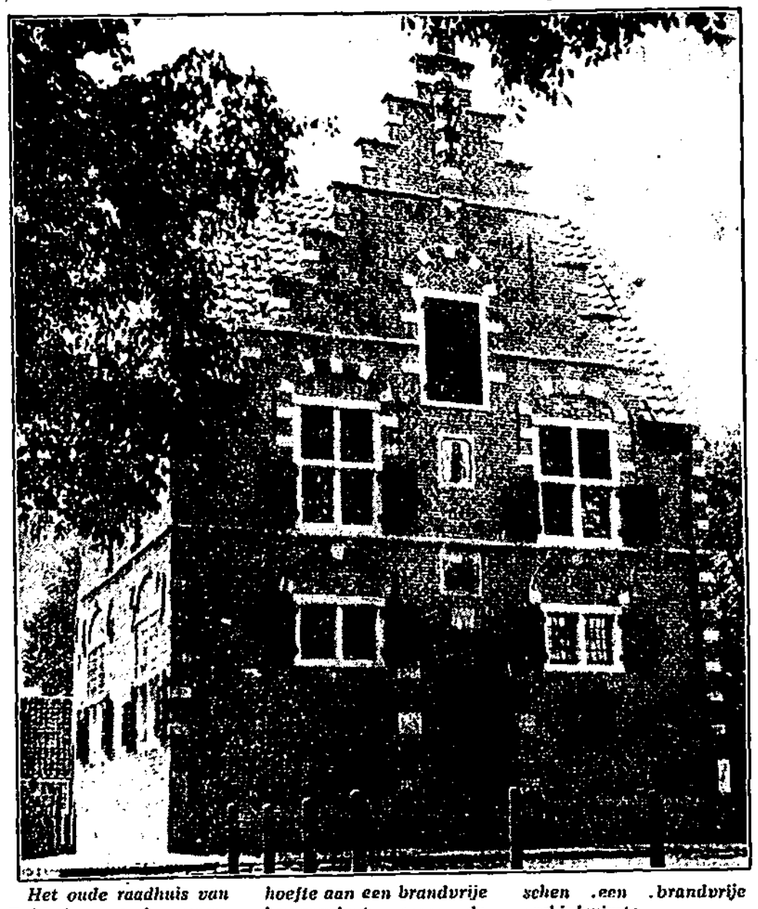

Het oude raadhuis van Zuidschermer is gerestaureerd. De Commissaris der Koningin heeft het Zaterdag officieel geopend. Tevens is het uit 1652 dateerende rechthuisje, dat, na steen voor steen te zijn afgebroken, naast het raadhuis wederom is opgebouwd, in gebruik gesteld. Vooral na het midden van de negentiende eeuw was het gebouw, dat uit 1639 dateert, zeer achteruit gegaan. Er was een groot gebrek aan ruimte en behoefte aan een brandvrije bewaarplaats voor de archieven van de gemeente, de kerk en de polders.

In overleg tusschen de gemeente, Monumentenzorg en den architect A. A. Kok te Amsterdam, is een oud rechthuisje dat verwaarloosd en tot geen enkel doel, eenzaam te Grootschermer stond, afgebroken en achter het raadhuis, dat ook oorspronkelijk een rechthuis was, weer opgebouwd, met als schakel er tusschen een brandvrije archiefruimte.

Het geheel is van een pleisterlaag ontdaan en deskundig gerestaureerd. Ook binnen is het gebouw zeer bezienswaard met balken zolderingen, kruisvensters, eikenhouten deuren, spiltrappen, en schouwen voor openhaardvuur met kostelijke oude haardplaten en tegeltjes. De burgerij schonk een achttal prachtige gebrandschilderde paneelen voor de bovenlichten der vensters van de raadszaal.

PERGOLESI.

Een concert voor twee cemball ontdekt.

De heer J. A. Stellfeld te Antwerpen, de schepper van een der grootste en rijkste particuliere muziekbibliotheken ter wereld, heeft dezer dagen een bijzonder belangwekkende vondst gedaan, toen hij de hand legde op een „Concerto à Cembalo Concertato 1.mo, Cembalo Concertato 2.0, 2. Violini, Viola e Basso del Sigs Pergolese". Het bestaan van dit werk was n.l. tot op heden geheel onbekend; nergens is er melding van gemaakt, wat anders zeker het geval geweest zou zijn, gezien het betrekkelijke geringe aantal instrumentale composities van den genialen componist van „La serva padrona" en het „Stabat Mater", die reeds in 1736 op 26-jarigen leeftijd overleden is.

Het concert, dat alleen in een afschrift bewaard schijnt gebleven te zijn, bestaat uit drie deelen: Allegro assai — Adagio lardissimo — Allegro; de stijl kan aan Pergolesi's auteurschap nauwelijks eenigen twijfel laten, en de kunstwaarde van deze muziek lijkt een uitvoering ten volle te rechtvaardigen.

NED. KRING VAN BEELDHOUWERS

Het bestuur der afdeeling Amsterdam van den Nederl. Kring van Beeldhouwers is in de laatstgehouden vergadering als volgt samengesteld: G. J. van der Veen, voorzitter, J. W. Havermans, vice-voorzitter, W. B. IJzerdraat, secretaris, C. J. Hassoldt, penningmeester.

Dr LOUIS LEIPOLDT.

De Zuid-Afrikaansche geneesheer dr Louis Leipoldt, die docent is aan de medische faculteit van de universiteit te Kaapstad, heeft als zoodanig ontslag genomen en eveneens zijn geneeskundige praktijk als kindergeneesheer neergelegd. Hij zal zich hoofdzakelijk aan zijn letterkundig werk blijven wijden. Als zoodanig is hij een zeer bekende figuur in de Z.-A. letterkunde, schrijver, dichter, biograaf en dramaturg, die ook een lijvig kookboek schreef: „Kos vir die Kenner". Dr Leipoldt werd 28 December 1880 geboren.

TENTOONSTELLING MEMLINC.

Het maandschrift L'art et les Artistes, dat te Parijs verschijnt, heeft een geheel nummer gewijd aan de tentoonstelling, welke van 24 Juni tot 1 October te Brugge gehouden wordt van het werk van Memlinc.

De tekst, versierd met zeer vele uitstekende reproducties, is geschreven door Paul Lambotte, directeur-generaal van Schoone Kunsten van België.

ABSTRACTE SCHILDERS TE PARIJS.

De groote kunsthandel Charpentier te Parijs, waar Deltour tegenwoordig de leiding heeft, stelde de bovenzalen voor een reeks groepen beschikbaar, om een beeld te geven van de aesthetische en technische evolutie van een kunst, die zich totaal van de rechtstreeksche visie der natuur heeft losgemaakt, om het even of men ze constructivisme, neo-plasticisme, niet-objectief, enz. noemt. Mevrouw van Doesburg organiseert ze en er komen werken van wijlen Theo van Doesburg, P. Mondriaan, van der Leck en Cesar Domela Nieuwenhuis.

Er dreigt onder de jeugd een nieuw soort klassenstrijd

De werklooze jeugd wordt radicaal en cynisch, zegt dr Posthumus

Jeugdleidersconferentie op de Ernst Sillemhoeve

Op de Ernst Sillemhoeve, bij de Lage Vuurche, is een jeugdleidersconferentie geopend, waaraan ongeveer zestig jeugdleiders van verschillende richting deelnamen. De heeren G. W. F. van Hoeven, directeur van den socialen jeugddienst van het departement van sociale zaken, en ir S. A. Posthumus, assistent van de Technische Hoogeschool te Delft, hebben gesproken over Jeugdwerkloosheid.

Na de opening door dr C. P. Gunning, uit Amsterdam, hield ir Posthumus hierna zijn referaat; hij beschouwde het vraagstuk uit principieel, theoretisch standpunt.

Bij werkverruiming blijkt thans gebrek aan jeugdige geschoolde arbeiders. De jeugdige arbeiders missen dan meestal een specialisatie van hun vak, welke alleen in het bedrijf is op te doen. Deze maatschappelijke kant van het vraagstuk staat naast den persoonlijken kant.

> Het groote gevaar zag spr. hierin, dat er een kloof dreigt te ontstaan tusschen de arbeidenden en de niet-arbeidenden. Er dreigt een nieuw soort klassenstrijd te ontstaan. De werklooze jeugd wordt radicaal en cynisch, en is ten prooi aan een grondelooze verbittering. De schuld van dit alles ligt bij de Nederlandsche volksgemeenschap. Het is niet voldoende, dat men de jeugd werk geeft en over loon niet spreekt.

De jeugdwerkloosheid is niet op te lossen met werk alleen, doch met betaald werk, want dan pas zal de jeugd zich weer normaal gaan voelen. In zekere kringen wil men het jeugdwerkloosheidsprobleem als afgedaan beschouwen, met het motief, dat de jeugdwerkloosheid vermindert. Dat zijn de kringen, die aanvoeren dat de jeugd via het bedrijfsleven weer aan het werk moet. Zeker zal dat moeten gebeuren, doch dan zal er gesproken moeten worden over verkorting van den arbeidsduur en verlaging van den pensioengerechtigden leeftijd.

Krachtig keerde spr. zich tegen een mogelijken arbeidsdienst, zooals die thans wordt gesuggereerd: voor werkloozen en voor werkenden. Gevaarlijk was de maatregel reeds, grenstroepen te doen vervangen door werkloozen, alleen al omdat de kloof tusschen werkloozen en werkenden dan niet alleen wordt bestendigd, doch vergroot dreigt te worden.

Ontstellende cijfers.

De heer Van Hoeven sprak over den technischen kant van het probleem. Tot dusver bezitten we in het kader van de jeugdwerkloosheidsbestrijding centrale werkplaatsen, kampen, vakcursussen, dienstbodeninternaten en werkobjecten, en het blijkt niet genoeg te zijn. Ook deze spr. keerde zich tegen de meening, als zou er geen werkloosheid onder de jeugd bestaan. Bij de arbeidsbemiddelingsbureaux bleek slechts een deel van de jeugd ingeschreven te staan, doch de in 23 gemeenten ingevoerde jeugdregistratie gaf ontstellende cijfers te zien.

> Als de jeugdregistratie over het geheele land is ingevoerd, zal het uit zijn met fantaseeren over deze cijfers en zal men weten, welk deel geschoold en welk deel ongeschoold is. Het staat-van-dienstboekje zal eveneens wettelijk verplicht worden.

Den volgenden dag is de conferentie voortgezet met een referaat van den heer H. Gordeau, hoofdredacteur van „De Jonge Man" over Jeugd en Kerk.

De kerk is het organisme dat het godsdienstig leven zien kan en moet, naar een bepaalde formuleering van haar Credo. Geloof is de toegang tot de waarheden of eigenlijk het leven zelf.

Het moge zijn dat de jeugd gelooft buiten traditie te kunnen, doch de rijpere jeugd weet beter. Er bestaat echter een gevaar dat door deze tradtie verlaten wordt en men leven veronderstelt, terwijl de dood reeds is ingetreden. De critiek die de jeugd uitoefent op de Kerk is niet altijd zonder reden. Kenmerkend is wel dat deze critiek nooit tegen de belijdenis gaat, doch tegen het feit dat de Kerk niet altijd volgens die belijdenis leeft. Het oordeel van de jeugd over de kerk is grootendeels valsch en moet valsch zijn. Dat de jeugd a-kerkelijk en zelfs on-kerkelijk wordt is het nawerken van ideeën, die door de wetenschap reeds lang zijn prijs gegeven.

Als conclusie zeide spr. dat de kerk de boodschap omtrent den Zaligmaker — die aan haar schuld niet debet is — aan de jeugd moet verkondigen, want de kerk die aan God gelooft zal velen trekken uit de duisternis naar het Wonderbare licht.

Prof. J. H. Niekel, directeur van het Philosophicum te Warmond, sprak vervolgens over de beginselen die de R.K. Kerk leiden, bij de bemoeienissen met de jeugd. De opvoeding der kinderen is een voltooiing van datgene wat bij de verwekking aangevangen is. Het voornaamste recht van de ouders is hun plicht te dien. De opvoeding is plicht en recht, van de verwekkers, dus de ouders, waaruit volgt dat zij niet een recht of plicht van den staat kan zijn. Evenmin als de staat heeft de kerk recht den ouders den opvoedingsplicht of het opvoedingsrecht te ontzeggen.

„BOSCHNIMF" VAN JOOP VAN LUNTEREN BIJ BOSCHRANDE.

Aan den Benoordenhoutscheweg is een groot U-vormig flatgebouw, „Boschrande", verrezen, dat als een der mooiste woonpelegenheden in de Residentie wordt beschouwd.

Op het binnenplein heeft de Rijswijksche bouwmeester, architekt B. Hoogstraten, een vijver ontworpen met een fontein, waarop het hierbij weergegeven beeldje van den kunstenaar Joop van Lunteren is aangebracht. Het is een boschnimf, die zich hier in het spel van het water zit te verlustigen.

Men moet het waardeeren, dat in dezen tijd architekten er niet in de eerste plaats op uit zijn een gebouw zoo goedkoop mogelijk op te trekken, maar dat zij een open oog houden voor de kunstzinnige verfijning van hun werken.

Mooi gebruïnd

worden gelaat, hals en armen door AMILDA-zonnebruinecrême. Voorkomt tevens vervellen en de zoo pijnlijke zonnebrand. Flacon 60 ct. Tube 60 ct. Doos 50 en 25 ct. (Adv.)

Dr Louis Raemaekers gehuldigd

In Limburg had zich eenigen tijd geleden een eerecomité gevormd ter huldiging van den Roermondenaar dr Louis Raemaekers, den politieken teekenaar, die kort geleden 70 jaar is geworden.

De huldiging van Raemaekers geschiedde gistermidag in de bovenzaal van hotel Du Casque te Maastricht in tegenwoordigheid o.a. van het lid der Tweede Kamer, ir M. Bongaerts, de burgemeesters van Roermond en Maastricht beschermheeren van het huldigingscomité, een deputatie van de Roermondsche bevolking, de heeren H. Houben, consul van Frankrijk en mr J. Hustinx, consul van België, mr G. Bonhomme, president der Maastrichtsche rechtbank, een aantal Limburgsche artisten en besturen van verschillende kunstenaarsvereenigingen.

Raemaekers is in hartelijke bewoordingen achtereenvolgens gehuldigd door den heer J. Schaepkens van Riempst, wethouder van onderwijs, kunsten en wetenschappen van Maastricht, door oud-minister van Waterstaat mr P. J. Reymer, burgemeester van Roermond, die aah dr Raemaekers de zilveren eeremedaille zijner stad overhandigde, door jhr mr W. Michiels van Kessenich, burgemeester van Maastricht en door den heer M. Kemp, die namens het huldigingscomité aan den gehuldigde een fraai uitgevoerd „album amicorum" aanbood, waaraan tal van Limburgsche kunstenaars zeer artistieke bijdragen hadden geleverd, zoodat dit album een gebundelde expositie van Limburgsche kunst is geworden. Aan mevrouw Raemaekers werd een bloemenmand aangeboden. Voorts hebben nog het woord gevoerd ir M. Bongaerts en de heer Ern. van Aelst, voorzitter van den Limburgschen kunstkring.

Raemaekers, die hartelijk dankte voor deze hulde, zoo treffend van Limburgsche spontaneïteit, is tenslotte nog verrast met een vocale hulde van de K.Z. Mastreechter Staar, die hem de Nederlandsche en Limburgsche volksliederen toezong.

VIJF BEST-SELLERS VOOR EEN HALVEN DOLLAR

In Amerika is een nieuw tijdschrift verschenen, speciaal bestemd voor lezers met weinig tijd. De uitgevers veronderstellen, dat iedereen weinig tijd heeft want in de advertenties staat: „Wij zijn zeker dat 't ook voor U de oplossing zal brengen". Elke maand ontvangt de lezer in één nummer van het „Omnibook" vijf verkorte uitgaven van de boeken, die in die periode het meest verkocht worden. Het zijn, zeggen de uitgevers, „de boeken waarover gij op intelligente wijze wilt kunnen meepraten". In dit tijdschrift worden de boeken afgedrukt zonder dat de woorden van den schrijver worden veranderd; de romans zijn slechts verkort tot een lengte die het lezen aantrekkelijk maakt. De boeken zijn aangemeten aan den beperkten leestijd van den kooper en men spaart tijd èn geld, want men kan voor een halven dollar over vijf boeken opmerkingen maken. Inderdaad, één van de slechte eigenschappen van best-sellers is in den regel de lengte.

JEAN BOUCHER †

Op 69-jarigen leeftijd is te Parijs overleden de beeldhouwer Jean Boucher, leeraar aan de Academie voor Beeldende Kunsten, die talrijke werken gemaakt heeft, o.a. het standbeeld voor generaal Gallieni en het overwinnings-gedenkteeken te Verdun.

Naar wij vernemen zal binnenkort bij Joh. Enschedé en Zonen te Haarlem een nieuwe bundel gedichten verschijnen van P. N. van Eyck. De titel is Herwaarts.

Het stuk Jeanne et la vie des autres van René Bruyez, waarvoor hij van de Académie Française den Prix Brieux van 20.000 fr. met algemeene stemmen heeft gekregen, is met algemeene stemmen door de Comédie Française geweigerd.

In het Städelsche Kunstinstitut te Frankfort wordt op het oogenblik een tentoonstelling gehouden van Nederlandsche landschapteekeningen uit de zestiende en de zeventiende eeuw.

Nederlandsche journalisten in het Westland

Den Haag: één der eerste onder de schoone steden der wereld

De tweede dag der excursie

Zooals wij reeds hebben gemeld, eindigde de eerste dag van het jaarlijksche uitstapje van den Nederlandschen Journalistenkring, dat ditmaal de Residentie en omstreken tot doel had in een gezellig samenzijn met attracties in den foyer van het Kurhaus, waar de excursisten de gast waren van den A.N.W.B. en van de directie van de Maatschappij Zeebad Scheveningen.

De deelnemers werden in een hartelijk speechje welkom geheeten door den voorzitter van den A.N.W.B., den heer H. P. J Bloemers, burgemeester van Arnhem. Onder de aanwezigen waren voorts o.a. de heeren H. J. van Balen, directeur Algemeene Zaken en W. A. M. Westerouen van Meeteren, directeur tourisme van dezen bond, mr C. Adama Zijlstra, namens de directie van de Maatschappij Zeebad, en de heeren C. R. T. baron Krayenhoff, voorzitter, en mr H. C. H. Canter Cremers, ondervoorzitter van de Algemeene Vereeniging voor Vreemdelingenverkeer. Baron Krayenhoff sprak woorden van waardeering voor den steun, dien hij steeds van de zijde der pers mocht ondervinden.

De Toeristenbond had voor de buffetten gezorgd. Tot slot van den avond heeft mr J. J. van Bolhuis nog eens de dank der gasten voor de prettige ontvangst vertolkt.

De tweede dag van het „Kring-uitstapje" (gisteren) ving aan met een rondrit van Scheveningen uit door de Residentie met autobussen

De heer G. Polak Daniëls, wnd voorzitter van den Nederlandschen Journalistenkring, spreekt de journalisten toe.

(Foto dr Erich Salomon.)

van de Westlandsche Stoomtram Maatschappij. Men bracht een bezoek aan het recreatieoord van de Koninklijke Petroleum Maatschappij te Rijswijk, het Huis Te Werve, waar de deelnemers ontvangen werden door den heer W. A. Steenbergh, secretaris van het bestuur van dit clubhuis, en den perschef van de Koninklijke, den heer H. Kroon Jr. Na een bezichtiging van het park en het nuttigen van een kopje koffie, ging het verder met de autobussen het Westland in. Er was een kort openthoud te Naaldwijk en vervolgens werd andermaals gestopt bij de bloemen- en vruchtenkweekerij van den heer P. Kester te Westerlee, waar de heeren P. Vis en K. N. J. Flint, voorzitter en secretaris van de V.V.V. voor het Westland de excursisten hebben ontvangen en, na een rondleiding door de kassen, voortbrengselen van het Westland, n.l. anjers, druiven en perziken, aangeboden Bij deze ontvangst waren ook de rijkstuinbouwconsulent ir J. M. Riemens en de burgemeester van Naaldwijk, de heer Th. P. J. Elsen, aanwezig.

Over 's-Gravenzande, Monster en Loosduinen reed men weer naar Scheveningen terug. Hier bood de Kamer van Koophandel en Fabrieken voor 's-Gravenhage en omstreken in Seinpost aan de journalisten een déjeuner dinatoire aan, waarbij o.a. behalve de voorzitter van de Kamer, de heer A. G. Verbeek, de beide ondervoorzitters, de heeren F. Schiff en M. Kropveld, o.a. ook de wethouders prof. ir C. L. van der Bilt, L. Buurman en M. Vrijenhoek en de Haagsche gemeentesecretaris mr dr J. J. Boasson aanzaten.

In zijn tafelrede dankte de heer Verbeek de Nederlandsche journalisten voor hun belangstelling voor Den Haag. Ten onrechte, zoo zeide spr., ziet men onze stad nog steeds als uitsluitend woonstad. Maar gaandeweg heeft zich in 's-Gravenhage de industrie sterk ontwikkeld. Ze is vrijwel geconcentreerd in het Laakkwartier, rondom de Laakhavens, aan groot vaarwater en heeft eigen aansluiting aan het spoorwegnet. Dit complex, een oppervlakte van 38 ha beslaande, is reeds geheel in gebruik genomen en nog duurt de vraag naar industrieterreinen voort. Thans wordt gewerkt aan het graven van nieuwe havens in den Binckhorstpolder en aan het bouwrijp maken van nieuwe terreinen, waardoor wederom een oppervlakte van 36 ha voor de industrie verkregen wordt. Als baanbreekster bouwde de N.V. Radiofabriek v.h. Van der Heem en Bloemsma daar reeds een nieuwe fabriek, waarin 500 arbeiders radio-apparaten, stofzuigers en naaimachines vervaardigen. Tenslotte zijn er aan den Fruitweg nog handels- en industrieterreinen, ten grootte van 9 ha in exploitatie.

> Tot de voornaamste producten der industrie in Den Haag behooren, naast de zoo juist genoemde: perswerken, meubelen, sigaretten, chocolade, rubberartikelen, liften, stalen ramen, bier en voedingsmiddelen. Door de concentratie in de buitenwijken, bestaat er geen gevaar, dat de industrie het bijzonder karakter van de Residentie als woonstad zal aantasten. 's-Gravenhage is, en zal blijven, een der eerste onder de schoone steden der wereld.

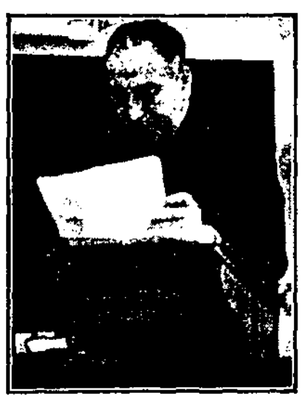

Mr J. J. van Bolhuis, die 25 jaar voorzitter is geweest van de Haagsche Journalistenvereeniging, voert namens deze recipiëerende vereeniging het woord.

(Foto dr Erich Salomon.)

Spr. stelde een dronk in op het welzijn van de leden van den Nederlandschen Journalistenkring en hun dames, en op het spoedig algeheel herstel van den voorzitter van den Kring, den heer H. Dekking.

De wnd. voorzitter van den Kring, de heer G. Polak Daniëls bedankte den heer Verbeek voor de gastvrije ontvangst.

Deze tweede dag van de excursie, die evenals de eerste dag door bijzonder fraai weer begunstigd is, eindigde met een thee op het Solarium van het Palace-hotel, waar de deelnemers en hun dames de gasten waren van den perschef van de Koninklijke en mevrouw Kroon.